

רע"פ 617/14 - רמי לוי נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 617/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: רמי לוי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב, מיום 30.12.2013, בעפ"ג 20452-11-13, שניתן על-ידי כב' השופטים ד' ברלינר - נשיאה; ג' קרא - סג"נ; מ' סוקולוב

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית-המשפט המחוזי בתל אביב (כב' השופטים: ד' ברלינר - נשיאה; ג' קרא - סג"נ; ו-מ' סוקולוב), בעפ"ג 20452-11-13, מיום 30.12.2013. בפסק דינו, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בתל אביב (כב' השופט ב' שגיא - סג"נ), בת"פ 17257-12-12, מיום 30.9.2013.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 16.6.2013 הורשע המבקש, על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום, בעבירות הבאות: גניבת כרטיס חיוב, לפי סעיף

עמוד 1

16(א) לחוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו-1986 (להלן: חוק כרטיסי חיוב); הונאה בכרטיס חיוב בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב; קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

בסך הכל הורשע המבקש בשבעה אישומים שונים, מהם עולה כי הוא גנב כרטיסי חיוב ועשה בהם שימוש בעשרות מקרים. ברוב המקרים, נעשה השימוש בכרטיסים לצרכי רכישת מזון, שימוש בתחבורה, רכישת ביגוד וביצוע הימורים באמצעות מפעל הפיס. הסכום הכולל של עבירות ההונאה בכרטיסי החיוב מסתכם ב- 30,000 ש"ח, ועוד הורשע המבקש בגניבת כסף מזומן בסך 1,650 ש"ח.

3. ביום 30.9.2013, נגזר דינו של המבקש, לאחר שבית משפט השלום שקל את מכלול השיקולים הרלוונטיים, לחומרה ולקולה. בכלל זה, נשקלו היקף וחומרת העבירות; רמת התחכום שלהן; הנזק שנגרם לחברה ממעשיו של המבקש; עברו הפלילי של המבקש; הודאתו בכתב האישום; ונסיבותיו האישיות (לרבות היותו מוכר כנכה בשיעור של 75% בגין נכות נפשית). לאחר זאת, הגיע בית משפט השלום למסקנה כי העונש הראוי למבקש הינו מתון מהעונש לו עתרה התביעה, וגזר על המבקש 23 חודשי מאסר לריצוי בפועל; הופעל עונש מאסר על תנאי בן 18 חודשים שהיה תלוי ועומד נגדו (ת"פ 21350-10-09), באופן שתשעה חודשים יופעלו בחופף ותשעה חודשים הופעלו במצטבר, כך שעל המבקש לרצות 32 חודשי מאסר; תשעה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים; וכן קנס בסך 6,000 ש"ח או 20 ימי מאסר תמורתו.

4. המבקש ערער על גזר הדין לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (עפ"ג 20452-11-13). לאחר דיון, שבמסגרתו נשמעו טענות הצדדים לעניין העונש - נדחה הערעור. בית המשפט המחוזי הדגיש כי מדובר בגניבה שיטתית של כרטיסי חיוב; את היקף השימוש בכרטיסים שנגנבו; את העובדה שהמבקש עשה שימוש בכרטיסים לצורך ביצוע הימורים; ואת העובדה כי העבירות בוצעו כחודשיים בלבד לאחר שחרורו של המבקש מריצוי עונש מאסר קודם. ביחס לתסקיר שהוגש מטעם שירות המבחן בעניינו של המבקש, נאמר כי הוא "איננו אופטימי, וזאת בלשון המעטה". לפיכך, פסק בית המשפט המחוזי כי העונש שהוטל על המבקש הוא מידתי ואין מקום להתערבות בגזר הדין.

בקשת רשות הערעור

5. בבקשה שלפניי נטען, כי במקרים אחרים של גניבה באמצעות כרטיסי אשראי נפסקו עונשים פחותים מאלו שהוטלו על המבקש, וזאת גם כאשר הסכומים שנגנבו היו גבוהים יותר, באופן משמעותי. עוד נטען, כי בית המשפט המחוזי לא נתן את המשקל הראוי לאפשרות השתלבותו של המבקש בתכנית שיקום. בנוסף, המבקש שב והדגיש את נסיבותיו האישיות, אשר מצדיקות לטענתו הקלה בעונשו, וטען כי עשה בכרטיסים הגנובים שימוש לצורך "דמי קיום" ולא למטרת בצע כסף.

דיון והכרעה

6. הבקשה שלפניי מכוונת כנגד חומרת העונש שנגזר על המבקש. הלכה מושרשת הינה כי מידת העונש, כשלעצמה, אינה מצדיקה מתן רשות ערעור בפני בית משפט זה, למעט במקרים יוצאי דופן בהם העונש חורג באופן קיצוני ממדיניות הענישה הראויה.

והמקובלת בעבירות דומות (רע"פ 189/14 מודלג' נ' מדינת ישראל (3.3.2014); רע"פ 8767/13 לביא נ' מדינת ישראל (3.3.2014); רע"פ 8607/13 צלאח נ' מדינת ישראל (18.2.2014)).

עיון בבקשה ובצרופותיה מלמד כי בעניינו של המבקש לא ניכרת כל חריגה ממדיניות הענישה בעבירות דומות (השוו: רע"פ 1552/13 בלילטי נ' מדינת ישראל (26.2.2013); רע"פ 10820/08 מאיר נ' מדינת ישראל (8.1.2009)). לפיכך דין הבקשה להדחות.

7. אף לגופן של הטענות העולות מן הבקשה דנן, סבורני כי הן אינן מצדיקות מתן רשות ערעור. טענות אלו הינן טענות "ערעוריות" גרידא. רובן ככולן נדונו ונשקלו על-ידי הערכאות הקודמות באופן הולם, והלכה היא כי במסגרת בקשת רשות ערעור אין מקום ל"מקצה שיפורים", כהמשך לקיומם של הליכים קודמים (רע"פ 1042/14 יצחק נ' מדינת ישראל (11.2.2014); רע"פ 8338/13 קסלטי נ' מדינת ישראל (9.2.2014); רע"פ 6032/13 אהרן נ' יו"ר הועדה המקומית לתכנון ולבניה טבריה (19.1.2014)).

8. ביחס להקלה המבוקשת בעונשו של המבקש משיקולי שיקום, הן בית משפט השלום והן בית המשפט המחוזי עמדו על כך שכלל לא עומדת על הפרק תכנית שיקום רלוונטית בעניינו של המבקש. קושי נוסף שעשוי ללמד על סיכויי השיקום הנמוכים של המבקש, נעוץ בסמיכות הזמנים שבין מועד שחרורו מהמאסר הקודם, למועד ביצוע העבירות הנזכרות. ישנה חשיבות, בהקשר הנדון, גם לדבריה של קצינת המבחן, אשר צוטטו בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, ולפיהם המבקש "בלט כמתקשה באמפתיה כלפי הנפגעים מהתנהגותו".

9. אכן, נסיבות חייו של המבקש אינן קלות. ואולם, עובדה זו נדונה ונשקלה כראוי על-ידי הערכאות הקודמות; ולא למותר הוא להזכיר כי ההחלטה להפעיל חלק משמעותי מעונש המאסר על תנאי באופן חופף לעונש שנגזר על המבקש – מהווה הקלה משמעותית בעונשו. נותר אפוא לקוות, כי השאיפה עליה הצהיר המבקש, להשתקם ולחזור למוטב – תתממש תוך כדי ריצוי עונשו, ולאחר שחרורו מהמאסר.

10. לאור האמור, בקשת רשות הערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, ב' באדר ב' התשע"ד (4.3.2014).

ש פ ט